

STOLARNA

De sista entusiasterna. Annika Nordin och Ingvar Örner i "Stolarna" kämpar med en pjäs i kulturell skymning. Foto: PETER LLOYD

Att försöka skapa, var en skapande människa, detta onådens år 2020 är en gärning på gränsen till förtvivlan. Hopp släcks, för att tändas och brutalt släckas igen. Fråga Teater Trixter, den intima, fristående teatern som i år firar 30 år, men som fått fira med smolk i glaset och stukade föreställningar.

Som nu senast "Stolarna", Eugène Ionescos absurda pjäs, som i Vera Berzaks regi fick se sin premiär inställd, flyttad och slutligen avklarad för att nu packas ned från och med söndag.

Absurdismen, den filosofiska termen inom existentialismen, hänvisar till det absurda i människans tendens att sträva och leta, som det står i programmet, "efter värde och mening i livet, trots att livet i sig är fritt från både värde, mening och syfte". Filosofi med andra världskrigets fatala händelser som dov klangbotten. Så också i "Stolarna".

Paret, det åldrade, (Annika Nordin, hustrun, och Ingvar Örner, mannen) är fast i livets slentrian, kan varandra utan och innan, men väljer de väl invanda dansstegen i livets tango; repetitioner av minnen, ältandet som glädjeämnen.

De både aktörerna kliver snyggt ur sina roller som entrévärdar för att då mörkret släcks, Billie Holidays musik klingar ut, förvandlas till de äldre paret med hedern, gracen och sinnena i skört behåll.

Hon upprepar sin stolthet över maken, över att han egentligen kunde ha varit chefsbefäl, chefsmonark, chefs-vadsomhelst istället för en position han nu har. Där bildas en paradox, ett motsatsförhållande mellan förhoppningar, ofullbordade krav och krass verklighet som löper som den spinnande röda tråden genom pjäsen.

Vi ser in i en dystopisk framtid i "Stolarna". Paris är i ruiner, knappt ens det, bara visorna minner om staden. På ön där paret bor passerar båtarna långsamt förbi i kapp med det strömmande vattnet.

Mannen ska hålla en föreläsning, oklart om vad, där hans ställning ska få glans. Uppmuntrad av hustrun i den där paradoxala stoltheten ska han tala, men genom en talare som ska lägga de ord rätt som mannen inte själv klarar av.

Det blir ett slags duell mellan man och hustru inför händelsen, där de imaginära gästerna kommer, potentater och än mer högt uppsatta, för varje tom stol som ställs fram.

Ingvar Örner och Annika Nordin spelar pingpong, träffsäkert, med replikerna. Ser de gäster som ingen annan ser, är höviska och devota, uppfordrande och lättstötta samt dito -stressade ju större publik tillströmningen blir.

Det är en och en halvtimmes stegrande, just absurd, dramatik med dessa de sista entusiasterna, som står när allt faller. Men som inte kan spela för tomma lokaler. Absurt inom absurdismen.

Stolarna

Teater Trixter, spelas till och med söndag 22 november. Resterande föreställningar 2020 är inställda.

Av: Eugène Ionesco.

Regi: Vera Berzak.

På scen: Annika Nordin och Ingvar Örner.

Koreografi: Freï von Fräähsen.

Scenografi och kostym: Ger Olde Moonikhof.

Ljus och ljud: Miranda Seiborg Wikström.

Teknik och sufflering: Anders Macken.